

Mai LAS-O
MOALE *CU*
FANTOMELE

MEGAN CREWE

CAPITOLUL

1

S-ar putea crede că e ușor să te înțelegi cu cineva după ce a murit. Dar nu și cu Paige. Ea și-a luat foarte în serios îndatoririle de soră mai mare. Se împliniseră patru ani de când se înecase, și tot mă mai bătea la cap.

— Doar n-ai de gând să porți *ăștia* la școală? mi-a zis ea, cocoțată în aer deasupra tăblii de fier forjat a patului meu, cu picioarele încrucișate, înclinată pe-o parte. Așa obișnuia să stea cândva la masa de seară, când... se prefăcea atentă la fiecare cuvânt de-al tatei, dar de fapt se gândea la ce avea ea chef. Doar că acum stătea în poziția asta și fără scaun.

— Și care-i problema cu ei? am întrebat-o, încheindu-mă la fermoarul de la blugi. Și ea purta blugi. Dar, firește, ai ei erau strâmți, trei sferturi, cu talie joasă. Ai mei erau largi, lălâi. Călcasem pe tiv de-atâtea ori, încât ajunseseră la fel de deșirați precum covorul meu violet, dar — stați puțin! — măcar ai mei erau comози.

Paige a strâmbat din năsucul ei obraznic și a clătinat din cap. Foarte puține lucruri o făceau să se-nfierbânte atât de tare ca faptul că-mi neglijam potențialul în domeniul modei. În cea mai mare parte a timpului, chipul ei arăta precum hârtia de mătase, lipsită de culoare și atât de transparentă, încât chiar puteam să văd prin ea. Dar dacă-i stârneai interesul, se lumina ca un lampion chinezesc. În astfel de momente, strălucea din creștetul blond-alburii și până la sandalele prinse-n curelușe.

Cu doar câțiva ani în urmă, m-ar fi scos din sărite. Însă între timp, mă obișnuisem. Era ca un joc: cu cât devenea ea mai autoritară, cu atât eram eu mai obraznică. Ne jucam de-a surorile normale.

— Tu nu te uiți niciodată la tine cum arăți, Cassie? m-a luat ea la rost. Ai lucruri mai frumoase în șifonier. Parcă dinadins te-mbraci ca o nătăfleață.

— Există și lucruri mai importante decât țoalele, să știi.

— Ai putea măcar să te piepteni? Te rog.

Mi-am suflat bretonul din ochi și am zâmbit cu gura până la urechi.

— Foarte bine, dacă e atât de important pentru tine.

Mi-am găsit peria în harababura de pe măsuța de toaletă — printre cărți cu benzi desenate, vase

murdare și șosete desperecheate — și am început să trag de părul meu încâlcit, șaten-deschis. Paige a venit spre mine plutind și m-a mângâiat pe creștet, făcându-mă să mă-nfior. Mâna sa mirosea a mere glasate, cu scorțișoară.

— Ai putea să fii chiar drăguță, Cassie, a murmurat ea. Ai un chip simpatic. Dacă te-ai și îmbrăca, să-l pui în valoare... Un pic de fard — pun pariu că ochii tăi ar putea să bată spre verde dacă te-ai machia cum trebuie — și o tunsoare nouă...

— De ce să-mi bat capul?

Paige a început să mormăie:

— Vrei să ai prieteni, nu-i așa? Oamenilor le pasă de chestiile astea. Ești drăguță, sunt și ei drăguți cu tine. Arăți anapoda, râd de tine pe la spate.

Zâmbetul mi-a pierit de pe buze. Mi-am smuls cu peria un ghem de păr și-am tresărit de durere. Din câte observasem eu, faptul că erai drăguță nu-i împiedica pe ceilalți să râdă de tine. Când eram la gimnaziu, mă îmbrăcam destul de frumos, însă e al naibii de sigur că nu-mi folosise la nimic.

Dar asta era o poveste veche. Acum, copiii de la liceul Frazer nu mai râdeau de mine. Și mă asiguram că așa vor rămâne lucrurile: aflasem despre ei o grămadă de mizerii cu care-i aveam la mână.

Nu că aş fi putut să-i spun asta lui Paige. Dacă ar fi ştiut ce se petrecea la şcoală, ar fi fost de zece ori mai înspăimântată decât era de blugii mei.

— Tu râzi de mine în spatele meu? am întrebat-o, în schimb.

S-a uitat la mine cu cea mai convingătoare mimică de soră mai mare: sprâncenele arcuite şi gura pungă. Ținând cont de faptul că ea rămăsese la aceeaşi minunată vârstă de şaisprezece ani — atât cât avea când murise —, în timp ce eu aveam să împlinesc şaptesprezece peste câteva luni, îmi venea din ce în ce mai greu să iau în serios o asemenea privire.

— Sigur că nu, mi-a răspuns. Doar eşti soră-mea. Eu trebuie să am grijă de tine.

— Ei bravo, mersi. Oricum, nimeni nu râde de mine.

— Dar...

Am privit-o şi eu arcuindu-mi sprâncenele.

— Crede-mă că aşa e.

— OK, OK! Apoi, s-a bosumflat: Doar că sunt neliniştită. Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Altădată obişnuiai să... Am impresia că totuşi te machiai şi te-mbrăcai mai drăguţ, nu-i aşa?

I-am evitat privirea. De obicei, Paige nu prea vorbea despre ceea ce fusese înainte. Totuşi, avea dreptate: dacă aş fi fost acum la începutul clasei a şaptea,

aș fi încercat deja vreo șase toalete diferite, mi-aș fi dat cu ruj — dar nu mult, ca să nu observe măică-mea —, și astfel aș fi fost pregătită pentru încă o zi în care să chicotesc cu prietenele mele și să roșesc în preajma băieților.

Dar de-atunci, se schimbaseră o mulțime de lucruri. Lucruri pe care Paige n-avea chef să le vadă pe când trăia, iar acum probabil că nu le-ar fi înțeles nici în ruptul capului.

— Mi-e cât se poate de bine și-așa, i-am zis, prinzându-mi părul cu un elastic. Nu vrei să vorbim despre altceva? În plus, ar trebui să te bucuri. Dacă-ai fi avut un miliard de prieteni și aș fi ieșit în fiecare seară, tu ai fi înnebunit de plictiseală.

În timp ce-mi îndesam în ghiozdan tema pe care mi-o făcusem cu o seară-nainte, Paige s-a îndreptat — plutind — spre mine. N-a mai scos nici o vorbă, ci doar se uita la mine cu îngrijorare, cu fruntea încrețită. Mi s-a strâns stomacul. Chiar și după patru ani, uneori mi se părea ciudat că-mi acorda atât de multă atenție.

Înainte să moară, relația noastră era destul de proastă. În general, eu încercam mereu să-i stau în cale, iar ea se străduia din răspuțeri să mă evite. La liceu, se transformase într-o prințesă adolescentă, în timp ce eu eram o copiliță stângace, care distona cu

distincția ei. Nu înțelegeam de ce nu mai voia să se afișeze cu mine. Iar ea nu înțelegea de ce n-o lăsam în pace.

Presupun că eram o norocoasă că relația noastră nu rămăsese în acel stadiu. După moarte, Paige își păstrase intact simțul estetic, însă memoria îi era complet răvășită. Pe ici, pe colo, timpul înțepenise în loc. Vorbea despre unele lucruri ca și cum patru ani ar fi trecut într-o zi. Când tata transformase fosta ei cameră în atelier, fusese nevoie de o lună ca să-i întreprindă cap această informație. Dădea buzna în camera mea, o dată sau de două ori pe zi, văicărindu-se că îi furase cineva toate lucrurile. Eu îi explicam ce se întâmplase, ea se calma, însă după câteva ore uita totul și-o apucau iarăși pandaliile.

Dar, până la urmă, Paige pricepuse că situația se schimbă — cum era cazul și cu dormitorul ei —, că eu creșteam și că noul înlocuia vechiul. În mintea ei, eram dintotdeauna cele mai bune prietene cu putință. Și, sinceră să fiu, cu toată cicăleala ei, mărturisesc că avusesem prietene mult mai afurisite. Măcar ea își rostea gândurile cu voce tare, în loc să le ascundă sub paravanul zâmbetelor și al vorbelor dulci. Morții, poate fiindcă nu mai au nimic de pierdut, sunt întotdeauna sinceri.

Am răsucit butonul aparatului de radio.

— Pe ce post vrei să-l las?

— Habar n-am, mi-a răspuns Paige, privind posomorâtă pe fereastră, în timp ce strălucirea i se mai estompa. Ce zici de ăla cu hip-hop?

— Sigur, am zis, căutând frecvența și potrivit volumul suficient de încet, încât să nu se prindă tata că am lăsat aparatul pornit. Paige nu s-a clintit. Când mi-am ridicat privirea spre ea, devenise atât de străvezie, încât puteam să văd prin ea vopseaua sco-rojită a cercevelei.

— Mă-ntorc devreme, i-am amintit. Tata ar trebui să fie pe-aici. Iar mama...

Atunci mi-am dat seama că nu știam unde era mama. Mi s-a pus un nod în gât. Ei bine, cam așa stăteau treburile cu mama. Numai că Paige nu avea să-și recapete cu adevărat strălucirea până nu se întorcea ea.

— Știu, mi-a răspuns Paige, zâmbind. Mulțumesc.

S-a auzit cum scârțâie podeaua de pe hol. Am amuțit amândouă. A urmat un ciocănit în ușă — semnalul tatei: unu, doi, unu-doi-trei.

— Mda? i-am răspuns. Paige a dat să se îndepărteze. Tata și mama nu trebuiau s-o vadă sau s-o audă. Mai stătea câteodată și cu ei — cel mai mult cu mama, în scurtele ei perioade de popas pe-acasă,

între două delegații pentru revistă —, însă nu părea să se simtă bine în compania lor.

Tata a deschis încetișor ușa.

— Salutare, mi-a zis, studiindu-mă prin lentilele ovale ale ochelarilor. S-a scărpinat apoi cu degetele murdare de cerneală pe începutul de chelie din creștet.

— Ai început să tragi în tuș? l-am întrebat. Tata lucra la o grămadă de proiecte diferite, însă ilustrațiile lui preferate erau cele simple, în tuș negru. În ultimele câteva zile, lucrase la un studiu comandat de biserica Sfântul Mihail, fiind atât de absorbit de el, încât mai ieșea doar când mâncam sau pentru obișnuita noastră perioadă de stat la televizor după cină, când ne consacram slăbiciunii noastre comune pentru vechile sitcomuri.

A confirmat, dând din cap.

— Piesele de mozaic sunt o adevărată provocare.

— Să-mi arăți și mie când termini.

— Sigur, a zis el. Arăți bine.

M-am făcut mică.

— Mersi.

Partea amuzantă era că tata chiar vorbea serios. Cred c-aș fi putut să am și un cuib de viespi în păr, și lui tot i s-ar fi părut încântător. Pentru un artist, avea o concepție cam ciudată în privința frumuseții.

— Mă gândeam..., a început el, tușind ca să-și dreagă vocea. Trebuie să ies în oraș, să mai cumpăr câte ceva. N-ai vrea să te duc cu mașina la școală?

Am aruncat o privire pe fereastră. Burnița. Mărunt, neîntrerupt. Pe de altă parte, faptul că-și dresese glasul îmi dădea de-nțeles că se pregătea de o conversație stânjenitoare.

Am șovăit, și instantaneu m-am simțit ca o nemernică. Tata era ultima persoană din lumea asta care ar fi meritat o umilință.

— Sigur, i-am răspuns. Ar fi grozav. Când pleci?

— Imediat, așa sper, mi-a zis. Dar pot să mai aștept dacă e prea devreme.

— Nuuu, e perfect. Așteaptă-mă un pic, să-mi iau lucrurile.

Mi-am înșfăcat ghiozdanul și m-am grăbit spre holul de la intrare. Tata și-a pus pălăria de fetru, în timp ce eu mi-am legat șireturile de la bocanci. A început să-și zdrăngăne cheile în palmă, în același ritm în care obișnuia să bată la ușă: cling, cling, cling-cling-cling.

— Așadar, maică-ta o să fie acasă în weekend, a zis apoi. O mai vedem și noi un pic. Dar luni cred că pleacă iar în delegație.

Am ridicat din umeri.

— Treaba ei.

Ca și cum două zile în care se juca de-a gospodina ar fi putut să le compenseze pe cele zece cât era plecată. Abia dacă se mai putea spune că locuia cu noi.

Tata a tăcut până am ajuns la mașină, însă era o tăcere din aceea... zgomotoasă, prevestind ce urma să-mi spună. Ploaia îmi picura de pe breton, iar tricoul începuse să mi se lipească de piele. M-am gândit cum ar fi fost să merg pe jos. După care mi-am închipuit cum ar fi fost să stau la patru ore de școală cu hainele lipite pe mine. Tata mi-a deschis de dinăuntru portiera din dreapta lui și m-am urcat.

— Îi e dor de tine, știi? mi-a zis în timp ce apăsa pe ambreiaj. Bătrânul Ford a pornit să se târască pe alee. Și-ar dori să poată să stea mai mult pe-acasă.

Mda, sigur. Mama lucra ca freelancer. Putea să hotărască singură ce misiuni acceptă și ce nu. După moartea lui Paige, începuse să scrie din ce în ce mai mult pentru revista ei de călătorii, ceea ce însemna că trebuia să plece la fiecare două săptămâni. Voia să stea mai mult pe-acasă, dar nu făcea nici un efort în această privință.

— Îi vine greu să lucreze acasă, să stea mereu în casă, a continuat tata, văzând că nu ziceam nimic. Îi amintește de... Se gândește tot timpul la sora ta. Plecărilor astea o ajută foarte mult.

— Nu-i nimic, i-am zis. M-am obișnuit. Oricum, ești tu acasă.

În timp ce ne îndreptam spre Frazer, clădirile alunecau una după alta pe lângă geamurile mașinii. Tata a călcat brusc frâna la semafor, și automobilul s-a oprit cu o smucitură. S-a uitat la mine. Buzele-i erau crisplate, parcă-și ținea în frâu nemulțumirea.

— Îmi pare rău, a zis, ca și cum era el vinovat cu ceva, nu ea. Se străduiește să obțină mai multe reportaje la noi în oraș. La vară, cred c-o s-o vedem mult mai des.

Se făcuseră doi ani de când tot auzeam povestea asta. Mereu intervenea câte ceva, vreo pistă palpitantă pe care trebuia s-o urmeze, așa că pleca iar. Așa era mama.

— Sigur, am zis. Frazer se profila în depărtare — o clădire ghemuită pe gazonul școlii ca un gigantic mijloc de fotbal american. Umerii dreptunghiulari, adică aripile de vest și de est, se cocârjau în spatele capului rotund ca o cască reprezentat de sala de festivități de deasupra și de autoservirea de dedesubt.

Când am ajuns pe aleea principală, eram deja cu mâna pe portieră. A urmat o zdruncinătură — din cauza unei gropi —, după care automobilul s-a oprit. Am sărit imediat pe trotuar, trăgându-mi ghiozdanul după mine.

— Mersi pentru că m-ai adus! Și... baftă cu tușul.
Am închis portiera fără să mai aștept să-mi răspundă. Mi-a făcut semn cu mâna, după care a demarat.

Îngrijitorul din tura de dimineață aduna pungile de chipsuri și cutiile de sucuri de pe gazon. Am trecut grăbită pe lângă el, am intrat și-am luat-o pe scară.

Ca de obicei, pe holuri era mare aglomerație — unii se înghionteau și nechezau, alții se giugiuleau prin colțuri. Erau grupuri-grupuri, care-mpiedicau circulația. Nu puteam să fac doi pași fără să primesc câte-un cot în coaste, sau să-mi măture chipul pletele cine știe cui, mirosind a șampon cu căpșuni și kiwi. Iar atmosfera umedă nu făcea decât să înrăutățească situația.

Dincolo de toate astea, am receptat o adiere accesibilă numai simțului meu olfactiv: de briantină de pe vremuri. Se simțea tot mai tare pe măsură ce se subția gloata, spre capătul coridorului, imediat după catedra de mate, unde îmi aveam dulăpioarul. Am zâmbit.

De-a lungul anilor, Norris probabil că-și petrecuse o grămadă de timp perfecționându-și mersul. Se rezema de dulăpioare, gata-gata să dispară cu totul în ele. Aproape că-ți venea să crezi că era un băiat de paisprezece ani adevărat, viu, sprijinit de perete. Și-a

ridicat spre mine mâna transparentă, în timp ce mă strecuram pe lângă cel din urmă grup de boboci ce se hlizeau, după care și-a îndreptat spinarea, înălțându-se cu câțiva centimetri deasupra podelei. Îi plăcea să-și închipuie că e mai înalt decât mine.

— Salut, Cass, cum îți merge? m-a întâmpinat, cu o voce care-ar fi putut să pară suavă dacă, din când în când, după câteva cuvinte, nu ar fi devenit spartă. Și-a netezit cu o mână părul negru și și-a tras mai sus gulerul vestonului militar. Norris nu prea vorbea despre întâlniri amoroase, însă văzusem destule filme vechi, astfel încât, încă din clipa în care-l cunoscusem, să-l cataloghez drept un fante din anii șaptezeci. În schimb, el prefera termenul de „rebel”.

— Mi-ar fi mult mai bine dacă n-aș fi obligată să apar pe-aici, i-am răspuns. Învârtind încuietoarea, am deschis brusc ușa dulăpiorului și m-am ascuns de toți ceilalți de pe coridor când am vorbit. Dar tu?

— Aceleași chestii. Dar, stai așa, a zis el, zâmbind cu superioritate. Copiii au cam avut treabă. Stai să auzi ce am pentru tine pe ziua de azi.

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

RECOMANDAT DE
POPCORN

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-316-8

9 789731 023168

www.grupulcorint.ro